

Luana Georg som Tatjana i Onegin. Foto Harri Rospu

Onegin fångslar ny publik

<http://www.dansportalen.se/111/-fler-artiklar/nyhetsarkiv/2015-05-21-onegin-fangslar-ny-publik.html>

TALLINN: Koreografen John Crankos fina 'everlasting' **Onegin** – mästerverket – fortsätter leva med nya tolkare, denna gång i Tallinn. Förra gången jag skrev om den här baletten var det om föreställningen i [Helsingfors](#). Tankarna om själva verket är fortfarande desamma.

I första akten råder en glad stämning bland gårdsfolket. Foto Estniska Nationalbaletten

När lövträden ute i landskapet i början av månaden redan stolt visar sin grönska ser vi inne i teatern en rysk sommarscen ute i trädgården hos familjen Larin, Tatjanas och Olgas föräldrahem. Allt precis på samma sätt som på alla scener där detta verk visas.

Modern, dottern Olga samt familjens amma syr vid ett bord. Tatjana har ställt sig en bit bortåt på gräsmattan och läser en bok. Klänningar till fest intresserar henne föga, hon är melankolisk till lynnet och mest är hon intresserad av litteratur.

På Estoniateatern är Tatjana i denna besättning Luana Georg, en av de ledande ballerinnorna. Hon är redan seniordansare men flickaktig så det förslår. Hon gör sin roll med omtanke och precision, såsom jag sett henne göra också i andra roller

Jonathan Davidsson gör sin Onegin med ambition. Hans gestalt är nobel men gesterna arroganta när det gäller. På festen hemma hos familjen Larin lägger han, med ögonbrynen upphöjda, patiens på ett bord lite avsides, ensam. Han deltar inte i dansen, men när han väl inser att han kan utnyttja den till sina ändamål blir det snabba tag. Olga rycker han i armarna och för henne in i vimlet. Detta för att avvisa Tatjana och hennes beundran.

Han river sönder brevet han fått från Tatjana och ger det tillbaka. Lamslagen är denne Onegin när Tatjana i sin tur, i slutet av dramat, gör detsamma med brevet som han skickat till henne, skenbart ignorerande hans känslor men i verkligheten i stor förtvivlan.

Jonathan Dasvidsson och Luana Georg i Tatjanas drömscen. Foto Harri Rospu

När Jonathan Davidsson tolkar detta tillsammans med Luana Georg i denna balett behöver man inte oroas över hur det går. En höjdpunkt är deras spegelscen i första akten. Till fullo njutbar, full av lycka som aldrig senare ses i detta verk. Det är en underbar dröm hos en ung flicka som förälskat sig i en man som redan sett allt – inte verklighet.

I parets dans är dock allt verklighet med dessa typiska Crankolyft och glidningar, damens fötter i lyftet, raka på lite olika höjder i horisontell ställning, mötande det kommande som är någonstans där framme.

Jonathan är också han imponerad av sin kunniga partner. Detta kommer fram i de samtal som jag turvis för med dessa två. Han uppskattar möjligheten att dansa sin roll tillsammans med Luana.

Hon ser ut att ha gett sitt allt redan i genrepet och jag ställer en fråga: Då du uppträtt som Tatjana, kan du då somna genast? "Det tror jag nog", är svaret, "Tatjana blir kvar på teatern." Hon fortsätter dock: "med en roll som Medea är det värre, då modern själv tar livet av sina barn." I denna roll har hon nyligen åter setts på teatern.

Sergej Upkin som Lenskij. Foto Harri Rospu

Svetlana Danilova överraskar som Olga. Rollen är utstuderad, hon har mognat som dansare. Tekniskt bra jobb, det finns i dansen färdigheter som jag tidigare inte sett hos henne. Hon lyfter blicken uppåt och ger uttryck för känslor som en flicka med en trogen pojkvän kan ha.

Sergej Upkin gör en mycket fin Lenskij. Hans förundran och ilska ser äkta ut när vännen Onegin berövar honom det viktigaste, fästmon. När han förkunnar detta genom att slå handskarna mot Onegins ansikte och en avgörande duell är i sikte, är det dramatik som förändrar allt.

Dansspråket förtydligar allt detta, fullt i Sergejs kontroll, med utsökta linjer. Han inleder andra akten med ett solo som är kontrollerat elegant och sansat.

Duellen mellan Lenskij och Onegin. I förgrunden Olga (Svetlana Danilova) och Tatjana (Luana Georg). Foto Harri Raspu

Jevgenij Gribs furst Gremin är också gjord med omtanke. Det är en säker och pålitlig äkta man han tecknar framför oss, om också en något grå typ som make till hustrun Tatjana.

Jevgenij Gribs som Gremin med Luana Georg som Tatjana. Foto Harri Rospu

Corps de ballet är i bra form och gör samstämmigt bra ifrån sig. Detta syntes speciellt i de ungas scener i första akten samt i den inledande polonäsen i den tredje.

Dramautvecklingen framskrider mot slutet, med solisterna som får ta hand om det svåraste – det slutliga avskedet mellan Tatjana och Onegin.

När den egentliga föreställningen är över och huvudparet tar emot publikens hyllning ser och känner man tydligt att stämningen hålls kvar. Luana Georgs förtvivlan i Tatjanas roll är fortfarande handgriplig.

Anita Jokela
22 maj 2015